

Скритата история на четиридесети стих — номер осем

Планината

Jeff Pippenger

2026-04-05

Планината на Преображението за Петър се случи между Паниум и кръста, а по друга линия Петър се намира между Христовото кръщение в началото на Неговото служение и момента непосредствено след тържественото влизане в края на Неговото служение. Тези три ориентирни точки — кръщението, планината и завършека на тържественото влизане — са отбелязани от трите пъти, когато небесният Отец проговори. Третият път в Йоан 12 е, когато гърците търсеха Исус. Кръщението е 9/11, планината е в историята от Паниум до неделния закон от стих шестнадесети. За Петър това беше Паниум, след това планината до завършека на тържественото влизане, което беше тъкмо преди Христос да бъде прославен втори път.

Сега е смутена душата Ми; и що да кажа? Отче, избави Ме от този час; но затова дойдох на този час. Отче, прослави името Си. Тогава дойде глас от небето, който каза: И Го прославих, и пак ще Го прославя. А народът, който стоеше наоколо и чу това, казваше, че е прогърмяло; други казваха: Ангел Му говори. Исус отговори и каза: Този глас не дойде заради Мен, а заради вас. Сега е съдът на този свят; сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън. А Аз, когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си. А това казваше, за да покаже от каква смърт щеше да умре. Йоан 12:27–33.

Линията, която е рамкирана от Левит двадесет и трета глава и периода на Петдесетница, има начален ориентир от три стъпки, следвани от пет дни, и краен ориентир със същите характеристики. Между тези ориентирни тридесет дни представляват периода на свещениците, който завършва при празника на тръбите. Празникът на тръбите, възнесението на Христос след четиридесет дни, през които Той поучаваше учениците Си лице в лице след Своето възкресение, и Денят на умилюванието представляват трите стъпки на края на линията в Левит двадесет и трета глава. Тези три стъпки са последвани от пет дни до Петдесетница и до празника Шатроразпъване. Третият път, когато небесният Отец проговори, беше тъкмо преди гърците, представляващи онези, които са призвани да излязат от Вавилон при неделния закон, да потърсят среща с Исус. Тъкмо преди неделния закон Исус посочва издигането на знамето на кръста. Земята бе осветена от Неговата слава на 11 септември и отново се осветява при неделния закон.

Кесария Филипова, която е Паниум, е третият час, а Кесария Маритима е деветият час на кръста, когато прозвучава призивът да се излезе от Вавилон. Преди кръста, докато е в пророческата история на Паниум, Петър е на планината, но все още преди завършека на тържественото влизане. Паниум продължава до кръста на стих шестнадесети. Петър в Паниум е непосредствено преди тройно-степенната история на празника на тръбите,

възнесението и умилоствението от Левит двадесет и трета глава. Петър е в тридесетте дни на специалното наставление на свещеника.

Симон става Петър при Паниум и има една стъпка на планината преди тържественото влизане. Тържественото влизане онагледява притчата за десетте девици. Само пет влизат в брака, а петте дни между тройния ориентир и Петдесетница са началото на тържественото влизане. То започва при празника на тръбите, но този ориентир се състои от съчетание на три ориентира. Като един-единствен ориентир те отъждествяват нападението срещу Нешвил с празника на тръбите. Вестта на Среднощния вик току-що ще е била потвърдена и шествието на петте мъдри девици започва процеса, който води до смъртта, погребението и възкресението на кръста, което е неделният закон.

Петър се намира в Паниум, когато поправя предсказанието за огнените кълба на Нашвил, и преди празникът на тръбите да бъде възвестен при изпълнението на предсказанието. По пророческа необходимост той трябва най-напред да отиде на планината, защото планината беше преди тържественото влизане. Преди Авраам да отиде на планината, името му беше променено, и името на Петър беше променено в Паниум, преди той да отиде на планината. Планината е изпитанието на Петър преди да се изпълни предсказанието за огнените кълба на Нашвил. Изпълнението е третото и лакмусово изпитание, при което характерът се проявява или като радост, или като срам.

Линията на 457 г. пр. Хр. завършва между Рафия и Паниум; заветът от седемнадесета глава на Битие се съгласува с Рафия, а заветът от шестнадесета глава на Матей се съгласува с Паниум. От Паниум Петър отива на планината, както Авраам отиде към жертвоприношението на Исаак. Планината в линията на Петър се съгласува с планината от времето на Авраам.

Ориентирът на Авраам се състоеше от три дни. При тържественото влизане двама ученици бяха изпратени да доведат ослица, за да носи Христос, а в реда на Авраам неговото триднешно пътуване започва с избирането на двама слуги и ослица, която да носи дървата за принасянето на Исаак. Осем- или шестдневното пътуване на Петър до планината беше три дни за Авраам. Петър в Паний е преди планината и преди отвързването на ослицата, с което започва влизането в Ерусалим, където започнаха трите дни на Авраам. При тържественото влизане Христос се спря на Елеонския хълм и заплака за Ерусалим, като по този начин отбеляза заключението на заветната връзка между Бога и древния буквален Израил. Планината на Петър е преди тържественото влизане; планината на Христос е по време на тържественото влизане, а планината на Авраам е в заключението на влизането.

2026 е годината на междинните избори, когато двеста и петдесетата година на шестото царство от библейското пророчество празнува своето славно царуване. Това празнуване като пророческа средна точка съответства на Антиох Велики през 207 г. пр. Хр., средната точка между Рафа и Панион, която отбелязва края на двеста и петдесетте години от 457 г. пр. Хр.

Когато разглеждаме четирите линии, състоящи се от глави единадесета до двадесет и втора, които досега са били разпечатани, (може би има и други примери), сега насочваме вниманието си към онези глави в „Копнежът на вековете“. Глава единадесета е „Кръщението“, а глава двадесет и втора е „Затварянето в тъмница и смъртта на Йоан“. Йоан е в началото и в края, а глава седемнадесета, средната глава, е „Никодим“.

„Никодим бе дошъл при Господа с мисълта да влезе в разискване с Него, но Исус разкри основните принципи на истината. Той каза на Никодим: Не от теоретично знание се нуждаеш толкова, колкото от духовно новораждане. Не е нужно любопитството ти да бъде задоволено, а да получиш ново сърце. Трябва да приемеш нов живот отгоре, преди да можеш да оцениш небесните неща. Докато не настъпи тази промяна, която прави всичко ново, за теб няма да има никаква спасителна полза да разискваш с Мен за Моята власт или за Моята мисия.“

„Никодим бе чул проповядването на Йоан Кръстител относно покаянието и кръщението, както и как насочваше народа към Онзи, Който щеше да кръщава със Светия Дух. Самият той бе почувствал, че сред юдеите липсва духовност, че в голяма степен те бяха управлявани от тесногърдие и светски честолюбиви стремежи. Той се бе надявал на по-добро състояние на нещата при идването на Месията. И все пак проникващата в сърцето вест на Кръстителя не бе породила у него убеждение за грях. Той беше строг фарисей и се гордееше с добрите си дела. Беше широко уважаван заради своето благотворителство и щедростта си в поддържането на храмовата служба и се чувстваше уверен в Божието благоволение. Бе смаян от мисълта за едно царство, твърде чисто, за да може той да го види в сегашното си състояние.“ Копнежът на вековете, 171.

Средищната точка в „Копнежът на вековете“ се намира в образа на Никодим, който представлява последния призив към адвентизма в линията на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Той представлява една категория хора, които са чули вестта на предтечата на Христос, но не са осъзнавали своето лаодикийско състояние.

„В разговора с Никодим Исус разкри плана на спасението и Своята мисия към света. В нито една от последвалите Си беседи Той не обясни така пълно, стъпка по стъпка, делото, което трябва да се извърши в сърцата на всички, които биха наследили небесното царство. Още в самото начало на Своего служене Той откри истината на един член на Синедриона, на ума, който беше най-възприемчив, и на един определен учител на народа. Но водачите на Израил не приеха светлината. Никодим скри истината в сърцето си и в продължение на три години имаше малко видим плод.“ Копнежът на вековете, 176.

Вестта на Йоан и неговото кръщение на Христос представляваха вестта на първия ангел за боязън от Бога. Вестта на Йоан беше Лаодикийската вест за оправдание чрез вяра и тази вест беше овластена при кръщението на Христос, също както вестта на Джоунс и Уагонър беше вестта към Лаодикия през 1888 година. Кръщението на Христос и 1888 година бяха образ на пристигането на вестта към Лаодикия на 11 септември, което завършва в средната точка между Рафия и Паниум.

Никодим означава „победа на народа“, а оправданието чрез вяра е запечатващата вест, която пристигна с вестта на Йоан, бе овластена при кръщението и бе определена от среднощната среща на Никодим с Христос. Двадесет и втора глава описва смъртта на Йоан, която поражда у неговите ученици разпознаване на знамето, което щеше да бъде издигнато и да привлече всички човеци при Себе Си. Кръщението беше едновременно 11/9 и 18 юли 2020 г. до 31 декември 2023 г., защото кръщението илюстрира смъртта (2020), погребението (три дни и половина) и възкресението (31 декември 2023 г.). След това идва среднощната среща, при която победата на народа е илюстрирана като новорождение — от слепотата на Лаодикия към зрението двадесет-двадесет на един филаделфиец. После делата на Христос са изложени като издигането на знамето.

За Авраам делата на Христос в линията на Йоан съответстват на жертвоприношението на Исаак. За Петър линията завършва в Кесария край морето, Кесария Маритима, в деветия час, където кръстът призовава всички човеци към победата на оправданието чрез вяра, което е вестта на третия ангел. Вестта на третия ангел е вестта на третото горко на исляма, което настъпи на 11 септември в първата среща на Валаам с ослицата на исляма, след това с удвояване на ударите срещу буквалната славна земя на 7 октомври 2023 г., а после с втория удар в Нашвил, докато Валаам направлява ослицата на исляма през лозята на древната буквална и съвременната духовна славна земя. Третият удар е земетресението на скоро идващия неделен закон. Там Исаак е принесен, там учениците на Йоан, символ на голямото множество, на което се дават белите дрехи на мъченичеството, чуха и видяха делата на знамето. Средишните точки на Битие, Матей и „Копнежът на вековете“ посочват запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и призоваването на езичниците.

Обяснението, дадено от Христос на Никодим, бе делото на вятъра, макар действието му да е невидимо.

„Никодим все още беше недоумяващ и Исус използва вятъра, за да онагледя значението на Своите думи: „Вятърът духа, дето иска, и гласа му чуваш, но не знаеш откъде иде и накъде отива; така е всеки, който е роден от Духа.“

„Вятърът се чува сред клоните на дърветата, като шумоли в листата и цветята; и все пак е невидим, и никой човек не знае откъде идва и накъде отива. Така е и с делото на Светия Дух върху сърцето. То не може да бъде обяснено повече, отколкото могат да бъдат обяснени движенията на вятъра. Човек може да не е способен да посочи точното време или място, нито да проследи всички обстоятелства в процеса на обръщението; но това не доказва, че той не е обърнат. Чрез действие, също тъй невидимо като вятъра, Христос постоянно въздейства върху сърцето. Малко по малко, може би несъзнателно за приемащия, се създават впечатления, които имат за цел да привлекат душата към Христос. Те могат да бъдат приети чрез размишление върху Него, чрез четене на Писанията или чрез слушане на словото от живия проповедник. Изведнъж, когато Духът дойде с по-пряк призив, душата с радост се предава на Исус. От мнозина това се нарича внезапно обръщение; но то е резултат от дълго увещаване от Божия Дух — търпелив, продължителен процес.

„Макар самият вятър да е невидим, той поражда въздействия, които се виждат и усещат. Така и действието на Духа върху душата ще се разкрие във всеки постъпка на онзи, който е почувствал Неговата спасителна сила. Когато Божият Дух завладее сърцето, Той преобразява живота. Греховните мисли се отстраняват, злите дела се отхвърлят; любов, смирение и мир заемат мястото на гнева, завистта и раздора. Радостта заема мястото на тъгата и лицето отразява светлината на небето. Никой не вижда ръката, която повдига бремето, нито съзира светлината да слиза от небесните дворове. Благословението идва, когато чрез вяра душата се предаде на Бога. Тогава онази сила, която никое човешко око не може да види, създава ново същество по Божия образ.“ Копнежът на вековете, 172, 173.

На 11 септември късният дъжд започна да поръсва. На 11 септември ислямът, представен в библейското пророчество като „източния вятър“, се яви, когато започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Късният дъжд, който е вест, представена като „златното масло“, слизащо от двете златни тръби на Захария, започна призоваването на лаодикийските адвентисти от седмия ден към покаяние. Вятърът на Светия Дух започна своето дело да поучава на всичко, което е писано, и чрез вестта за старите пътеки на Йеремиа да говори на сърцата на слепите лаодикийци. Делото на Светия Дух, представено пред Никодим, по-пълно обяснява „стъпка по стъпка“ „делото, което е необходимо да бъде извършено в сърцата на всички, които биха наследили небесното царство“. Процесът беше сравнен от Христос с действието на вятъра и този процес протича през периода на „източния вятър“, който настъпи на 11 септември. Исаия разглежда същия този период в термините на бурния вятър.

С мярка, когато поникне, Ти ще се препираш с него; Той възпира силния Си вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това ще се очисти беззаконието на Яков; и това е целият плод — да се отнеме грехът му: когато направи всички камъни на олтара като варовикови камъни, строшени на късове, горичките и кумирите няма да се издигнат. Исаия 27:8, 9.

Всички пророци са в съгласие помежду си относно последните дни, и „бурният вятър“ на Исаия е „ветровете на раздор“ на Йоан, които се държат възпирани по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Бурният вятър на Исаия е източният вятър, който е „спрян“ в свидетелството на Исаия и възпиран в това на Йоан. Ветровете на раздор на Йоан се задържат, докато Божият народ бива запечатван, а източният вятър на Исаия е посочен като периода, когато „нечестието на Яков“ бива „очистено“. Еврейската дума, преведена като „очистено“, означава, че е извършено умилоствение за него. Запечатването при Йоан е същото като в девета глава на Езекиил и е същото като очистването на нечестието на Яков. Ангелът, който минава през Йерусалим, поставяйки белег върху онези, които въздишат и плачат, е ангелът, който се възкачва от „изток“.

И след това видях четири ангела да стоят на четирите краища на земята, като държаха четирите ветрове на земята, за да не духа вятър нито по земята, нито по морето, нито върху някое дърво. И видях друг ангел, възлизащ от изток, който имаше печата на живия Бог; и той извика със силен глас към четирите ангела, на които бе дадено да повредят

земята и морето, казвайки: Не повреждайте нито земята, нито морето, нито дърветата, докато не запечатаме слугите на нашия Бог на челата им. Откровение 7:1–3.

Ангелът е Христос и Той се възнесе в края на четиридесет дни, през които поучаваше учениците лице в лице в Петдесетния период; и Той се възнеса на празника на тръбите в Левит двадесет и трета глава в края на тридесетте дни на поучение лице в лице със свещениците, които са представени чрез числото тридесет.

2026 е годината на междинните избори, а самите избори вече са потвърдени като пророчески ориентири. Ако демократите не бяха откраднали изборите през 2020 г., Тръмп не би изпълнил загатката на Рим. Загатката на Рим е, че той е осми и е от седемте. Тази загатка определя Тръмп като представителя на образа на звяра, който винаги се появява като осмия, и все пак е от седемте. В Даниил 7 три от десетте рога на езическия Рим трябваше да бъдат отстранени, за да се въздигне малкият рог. Там папският Рим се появи като осмия сред други седем рога, и все пак произлезе от езическия Рим, защото трябваше да бъде от седемте. В Даниил 8 Мидо-Персийската империя беше представена с два рога, след това Гърция беше един рог, който, когато бе строшен, произведе четири рога; така преди да се появи Рим, вече има седем рога, а малкият рог на Рим е осмият. Има и други свидетелства за факта, че Рим винаги се появява като осмия и е от седемте, но основната отправна точка на загатката е Откровение, глава 17.

И тук е умът, който има мъдрост. Седемте глави са седем планини, на които седи жената. И има седем царе: петима са паднали, единият е, а другият още не е дошъл; и когато дойде, трябва да пребъде за кратко време. И звярът, който беше и не е, той е осмият и е от седмината, и отива в погибел. Откровение 17:9–11.

Откраднатите избори през 2020 година посочиха едни избори като пророчески ориентир. Второ свидетелство за този факт е свързано с президента Картър. Рейгън беше първият от президентите, които водят до Тръмп като осмия, който е от седемте, тъй като той образува образ на Рим. Рейгън беше първият в редицата от осем президенти от времето на края през 1989 година. 1989 година се изпълни в Даниил единадесета глава, стихове от първи до четвърти, и тя излага свидетелството за най-богатия президент. Рейгън беше предшестван от най-лошия президент в историята до онзи момент. Картър напусна длъжността, оставяйки неразрешена една ислямска криза. Четиридесет и седем години по-късно Тръмп понастоящем разрешава проблема, оставен на Рейгън от демократа Картър. Понеже първият и алфа, Рейгън, беше републиканец, предобразяващ един републиканец при завършека и омега, Тръмп също трябваше да наследи ислямска криза, създадена от предишния президент демократ, който по пророческа необходимост трябваше да бъде най-лошият президент в историята до онзи момент. Обама, разбира се, изпълни всички тези пророчески характеристики, както и Байдън. За да може Рейгън да предобразява последния, той трябваше да предобразява не само осмия, но и шестия. Като правеше това, Лъвът от Юдовото племе трябваше да контролира изборите, за да осигури последователност от неуспешни президентства, които предस्थाваха Тръмп и в двата случая. Изборите са пророчески ориентири, а 2026 година са междинните избори за президента, който е осмият,

който е от седемте.

Двеста и петдесетгодишната линия на Съединените щати започва през 1776 г. и достига своята кулминация през 2026 г. Двеста и петдесетгодишната линия от 457 г. пр. Хр. достига своята кулминация през 207 г. пр. Хр., между стихове единадесет и петнадесет, при битките при Рафия и Паниум. Рафия е пророчески съотнесена към завета на обрязването от Битие 17, а Паниум е пророчески съотнесен към завета за сто четиридесет и четирите хиляди от Матей 16. 2026 г. се съотнася към 207 г. пр. Хр., между стихове единадесет и петнадесет — между Рафия и Паниум, което е също и между Божия първи завет с избран народ и Божия последен завет с избран народ.

Двете двеста и петдесетгодишни линии, които завършват в средата на 207 г. пр. Хр. и 2026 г., се съгласуват с двеста и петдесетгодишната линия на гонение, която започна, когато град Рим изгоря в 64 година. Оттам, в продължение на седем години, на жителите на Ерусалим бе възвестявано предупреждение за предстоящото разрушение от един странен човек. Когато настъпи седемдесетата година и Ерусалим бе разрушен, Божията църква бе разпръсната и те разпространиха евангелието по целия свят. В същото време, когато църквата в Ефес прогласяваше петдесетното послание за възкресението, започна гонението, представено от църквата в Смирна, защото двете църкви поради пророческа необходимост трябваше да протичат успоредно за известен период от време. Павел беше водач на пророческата църква в Ефес, но той писа и за двете истории.

Гоненията и страданията, които ме постигнаха в Антиохия, в Икония, в Листра; какви гонения претърпях; но от всички тях Господ ме избави. Да! И всички, които желаят да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени. 2 Тимотей 3:11, 12.

А. Т. Джоунс посочва двеста и петдесетгодишния период, който започва през 64 година и завършва с Миланския едикт през 313 година. През тези години гонението против Божия народ бе извършвано от езическия Рим, но вестта към църквата в Смирна посочва десет дни, които представляват най-тежкото гонение през този период.

Не бой се от онова, което ти предстои да претърпиш: ето, дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани; и ще имате скръб десет дни. Бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венеца на живота. Откровение 2:10.

Този период на гонение, представен от император Диоклетиан, беше за десет години, започвайки през 303 и завършвайки през 313, когато управляваше император Константин Велики, както щеше да управлява и при първия неделен закон от 321 г., и когато раздели Рим на изток и запад през 330 г. 313 г. беше пророчески отбелязана от дипломатическия брак в Милано, когато император Константин (владетел на Запада) уреди брака на своята полусестра Флавия Юлия Констанция с Лициний, императора, който контролираше източната (или онова, което скоро щеше да стане източната) част на Римската империя. Бракът беше символично прекратен, когато Константин раздели царството на изток и запад през 330 г.

Двеста и петдесетгодишният период на Нерон започва със седемгодишен период, който започва и завършва с обсада, предобразяваща края на света. В края на периода имаше ясно изразени десет години на гонение. Периодът започна по времето на Ефес, след това обхвана историята на Смирна до компромисната църква на Константин, когато църквата в Пергам настъпи през 313 година.

Онези седемнадесет години от 313 до 330 намират своя съответен отзвук в историята на Рафия и Панион, където битката при Рафия през 217 г. пр. Хр. и битката при Панион през 200 г. пр. Хр. са разделени от седемнадесет години. В битката при Рафия Птолемей надделя, но преди битката при Панион той вече щеше да е мъртъв и отминал. И все пак той царува седемнадесет години — от 221 г. пр. Хр. до 204 г. пр. Хр. Три линии от по 250 години, свързани помежду си чрез три седемнадесетици, налагат да се вземе предвид, че 313 съответства на 2026.

313 беше ясно изразен преход от гонение към компромис, като по този начин 313 се отбелязва като символ на промяна от някакво пророческо естество, предобразена от прехода от Смирна към Пергам. Първата стъпка беше представена чрез дипломатически брак, завършил с развод седемнадесет години по-късно. Втората стъпка беше първият неделен закон. Вдъхновението ни осведомява, че неделният закон е предшестван от постепенно, стъпка по стъпка, развитие, което включва неделни закони, предхождащи неделния закон, определен като принуждаване да спазваш неделята и също така преследване за това, че спазваш Божията събота на седмия ден.

„Ако читателят желае да разбере какви средства ще бъдат използвани в предстоящата скоро борба, нужно е само да проследи историята на средствата, които Рим е употребявал за същата цел в миналите векове. Ако иска да знае как паписти и протестанти, обединени, ще се отнасят към онези, които отхвърлят техните догми, нека види духа, който Рим е проявявал към съботата и към нейните защитници.“

„Царски укази, вселенски събори и църковни наредби, подкрепяни от светската власт, бяха стъпките, чрез които езическият празник достигна своето почетно положение в християнския свят. Първата обществена мярка за налагане на спазването на неделята беше законът, издаден от Константин. (сл. Хр. 321 г.) Този указ изискваше жителите на градовете да почиват в „почитаемия ден на слънцето“, но позволяваше на селяните да продължат земеделските си занимания. Макар по същество да беше езически закон, той беше наложен от императора след формалното му приемане на християнството.“
Великата борба, 573, 574.

Миланският едикт от 313 г. беше „царският едикт“, след който „всеобщи събори и църковни наредби, подкрепяни от светска власт, бяха следващите стъпки“. Това бяха последователни стъпки, които доведоха до първия неделен закон през 321 г. Една от тези стъпки са „църковните наредби“, като например неделното празнуване, „подкрепяни от светска власт“. Периодът от 1888 г. посочва поредица от неделни закони, внесени в Сената от сенатор Блеър, които не доведоха до никъде, но в същата историческа линия няколко щата приемаха неделни закони, налагани от щатската власт. Тези двама свидетели определят 313

г. като белег, при който „царски едикти“, като например изпълнителна заповед, биха отбелязали преход в историята на земния звяр, комуто е отредено да говори като змей.

Когато Съединените щати заговорят като змей, те завършват като шестото царство на библейското пророчество, и това става, като заговорят по същия начин, както в началото на своето царуване като шестото царство. През 1798 г. Съединените щати приеха Законите за чужденците и за подстрекателството към бунт, които предобразяваха неделния закон. Законите за чужденците и за подстрекателството към бунт от 1798 г. бяха третата от три стъпки, започнали през 1776 г. с Декларацията за независимост, последвана от Конституцията през 1789 г. Тези три стъпки съответстват на 313, 321 и 330.

1776, 1789 и 1798 бяха все действия, които се определят като говорене, защото Вдъхновението ни осведомява, че „говоренето на една нация е действието на нейните законодателни и съдебни власти“. 313, 321 и 330 са все ориентири, свързани с Константин Велики. Краят на древния буквален Израил, както на северното, така и на южното царство, е символизиран като развод, което е онова, което е представено от 330. Развод между изтока и запада в един брак, започнал седемнадесет години по-рано, при брака на Миланския едикт. При неделния закон Съединените щати ще са изпълнили чашата на своето изпитателно време и ще бъдат разведени с Бога по отношение на своята пророческа цел, както е предобразено от земята, в която текат мляко и мед, за древния Израил. Вдъхновението казва, че след националното отстъпление следва национална разруха. Това се случва, когато Бог се развежда със славната земя, както е представено от годината 330. От брака през 313 до първия в поредица от ескалиращи неделни закони през 321, до развода през 330. 1776 съответства на 313, 1789 съответства на 321, а 1798 съответства на 330.

330 е също и изпълнението на 360-те години от битката при Актиум през 31 г. пр. Хр. Актиум беше третото препятствие на Рим и по този начин е предобраз на неделния закон, когато съвременният Рим покорява своето второ и трето препятствие. На ориентирната точка 330 битката при Паниум се съединява с битката при Актиум. Битката при Рафия през 217 г. пр. Хр. се съпоставя с украинската война през 2014 г.; след това през 2015 г. Тръмп започна първата си президентска кампания; през 2020 г. двата рога на земния звяр бяха убити; през 2023 г. и двата бяха възкресени. През 2024 г. започна изпитът на основите, а през 2025 г. пророческият съюз на осмия президент и неговия папски съответник беше отбелязан от взаимните им встъпвания в длъжност.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.